

INFORMAČNÍ Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře – VHŠ

ČÍSLO 119
2/2017

Vážení členové klubu, dámy a pánové kamarádi.

Prožíváme nejkrásnější období roku a říká se tomu Jaro. Ale venku to opravdu tak nevypadá. A co se děje uvnitř našeho klubu? O to se s vámi podělím.

V pondělí 3.4. se sešla rada klubu, aby se poradila o své další činnosti v tomto roce. Ve Zpravodaji máte k nahlédnutí zápis z této porady. Průkazky SVZ po připomínkování ohledně nového číslování, budou nakonec vydány všem našim členům nové.... Na příští výroční schůzi klubu, si je budete moci vyzvednout. Kdo se nebude moci dostavit osobně, nejspíš jim je rozešleme poštou. SVZ také na naši žádost, naše členy osvobodil od placení svých členských příspěvků, jak tomu bylo zvykem v minulosti.

V září příštího roku tomu bude 95 let, co byla založena VHŠ. Myslíme na to dopředu. Po neblahých zkušenostech s VHÚ, jsem oslovil našeho HIVH, aby se obrátil na velení naší armády. Snad je přislíbená panelová výstava před GŠ, jak tomu bylo před čtyřmi léty. Jen se ptali na termín. Teď na to nebude takový spěch jako tenkrát a snad to bude k něčemu vypadat, aby se to dalo použít někde jinde. Kde? To se ještě uvidí.

Volal mi jeden náš starší člen, že nedostal Zpravodaj poštou. Stalo se, co jsem tušil. Náš ekonom ho pro neplacení členských příspěvků více jak tři roky, vyřadil z evidence. (Tak to schválila rada klubu). Dá se předpokládat, že již o členství nemá zájem. Ale nebylo tomu tak. Jen se domníval, že po dovršení 80 let, již nemusí platit. V našich stanovách, které jsme si na výroční schůzi schválili je psáno: „ Po dovršení 85 let v daném roce, se stává čestným členem klubu a je osvobozen od placení členských příspěvků.“ Plné znění je uveřejněné ve Zpravodaji č. 106.

Do výroční schůze dostanete ještě jeden Zpravodaj. Tam budou kromě vašich příspěvků, kterých dostáváme stále málo, také informace o času a místě konání VS. Druhá sobota v říjnu a místo se doufejme, nezmění.

Váš Miroslav Průžek st.

Ekonom doplňuje

Samozřejmě, že nemáme zájem nikoho „vyhazovat“. Nicméně plnění základních povinností je prostě nutnost, aby všichni členové měli stejná práva a povinnosti. Vše je přeci na základě dobrovolnosti a kdo chce být členem, podmínky plní. Myslím, že nikdo z nás není na tom tak špatně, aby zhruba 3 piva ročně nemohl obětovat. Jsou spolky, které členství ukončují okamžitě, pokud člen nezaplatí včas. My jsme stanovili lhůtu 3 roky na to, aby si člen své účty vyrovnal. I po těch 3 letech nejsou vrátka zcela zavřená. Kdykoliv se člen může vrátit doplacením příspěvků. Není možné ale přijít s tím, že se hlásí jako nový člen. Ty 3 roky odebíral Zpravodaj, mohl chodit na schůze a odebírat poukázku na oběd. Zvažovali jsme snížit hranici pro čestné členství. Bohužel je starších už tolik, že by platících bylo tak málo, že by se příspěvky musely zvýšit. Naše hospodaření je sice zdánlivě v plusu, ale je to jen a jen díky jednak internetu a zejména možnosti využívat možnosti ÚH. Jen tisk Zpravodaje by stál ročně cca 27 450 Kč a poštovné 14 640 Kč. To je zhruba 4,5 násobek našeho nynějšího ročního vydání bez těchto položek.

Zápis ze schůze Rady klubu KAVK – VHŠ konaná dne 3.4.2017

Místo konání: ÚDA, restaurace. Praha 6.

Přítomni: kolegové - M. Průžek, předseda klubu, Ing. J. Jirsa, Ing. P. Olík, JUDr. J. Šivec, L. Císař, B. Ježek, J. Katauer, V. Hlaváček, P. Tion

Omluven: kol. J Hykrda.

Host: kol. Václav Liška

- Program schůze:
1. Zahájení schůze
 2. Přivítání hosta
 3. Informace editora Zpravodaje
 4. Schválení Revizní zprávy
 5. Různé

1),2) Kolega M. Průžek přivítal členy Rady klubu a zahájil schůzi. Rovněž srdečně přivítal hosta Václava Lišku, klarinetistu ÚH MV. Kolega Liška, absolvent VHŠ a člen KAVK představil Radě svoji autobiografickou knihu. Vyslovil přání, aby byly úryvky z jeho knihy publikovány ve Zpravodaji, nejlépe na pokračování. Rada tento návrh přivítala. Domluví se s editorem Zpravodaje kol. Jirsou, jakým způsobem budou statě uváděny.

3) Editor Zpravodaje kol. Jirsa informoval o tom, že zatím nemá do nového čísla žádné příspěvky.

4) Byla schválena revizní zpráva vypracovaná kol. Olíkem a Jirsou.

5) Různé

- Ekonom klubu kol. Jirsa informoval radu, že stále ještě nemáme slíbený metodický návod ke správné registraci klubu. Zároveň dochází k duplikaci čísel nových členů. O duplikaci čísel napíše kol. Jirsa dopis panu Hálkovi. Ohledně metodického návodu se s panem Hálkovem spojí předseda Průžek.
- Kol. Hlaváček nabídl do nového čísla příspěvek o únorovém Festivalu Velkých dechových orchestrů. Zároveň poskytne přehled koncertů pro tento rok.
- 1.10.2018 uplyne 95 let od nástupu prvních frekventantů do Voj. hudební školy. Předseda M. Průžek osloví IVH K. Mezihoráka s přáním, aby intervenoval u MO s tím, že k 95. výročí založení VHŠ by se konečně mohla uskutečnit výstava o vojenských hudbách.
- Termín Výroční schůze – 14.10.2017. Zajištěním sálu byl pověřen kol. Jirsa

Zapsal: Pavel Tion

Jiří Vondrovic

V PALIČKÁCH JE MŮJ UM - A BUM!

11. pokračování

HOLKY Z EDINBURGU

Součástí programu byly holky z Edinburgu, které si říkaly Piper Girls. Vystupovaly vždy v druhé části programu. Jejich ansábl se skládal ze tří bubenic a pěti hráček na dudy. Do manéže vpochoďovaly za víření bubnů a typicky skotských melodií. Jinak pomáhaly v maštálích u koní a slonů. Moc jsme si mezi sebou nepokecali, protože mluvili pouze anglicky, což nikdo z nás nedovedl.

Proč se ale o nich zmiňuji. Zajímavý byl jejich osud. Během osmi měsíců zbyla jen jedna bubenice. Když cirkus působil v oblastech, kde byly americké nebo anglické posádky, vždycky nějaká girl zmizela. Všechny holky totiž vypadaly k světu, až na bubenici Annu, která měla tu smůlu, že tak atraktivní nebyla.

Jednou mi při představení praskla kůže na bubnu, a protože nebyla na blízku žádná prodejna, zeptal jsem se Anny. Náhodou měla jednu kůži rezervní a tak mi jí věnovala. Mám jí na památku dodnes.

Na sever Německa mám také veselé vzpomínky. Vlastně jsem tenkrát ani netušil, že se tam vrátí a strávím několik prázdninových měsíců na ostrově Syltu. Já jsem se obvykle vracel tam, kam jsem se už jednou podíval.

Kapelník jednou navrhl, že bychom se mohli na ten ostrov jet podívat. Nasedli jsme do vlaku. Nejdřív to vypadalo zcela normálně, krajina v této oblasti je rovinatá. Na střechách domů šindel nebo sekany rákos. Záhy se vlak odpoutal od pevniny, zbyly jen násep s kolejemi, které směřovaly k ostrovu. Báječný pohled, ba co dím, nezapomenutelný. Po obou stranách hráze bylo moře a jeho zpěněné vrcholky jemně olizovaly násep. Malé nádraží. Hlavní třída připomínala westernové filmy. Dvou až tříposchodové domy lemovaly hlavní ulici, která ústila do moře. Město se nazývá Westerland.

Druhá polovina října byla poměrně teplá. Po zaplacení vstupného jsme prošli brankou na pláž. Pohled na otevřené Severní moře byl nádherný. Pomalou procházkou jsme se dostali až těsně k moři. Právě byl příliv a vlny dosahovaly výšky až tří metrů. Nic takového jsem do té doby neviděl, bylo to jako sen. Někteří z nás se vydali přímo kolem moře a ostatní šli vrchem, kde nebylo tolik písku. Nejednou naše skupina zkoprněla. Pohled, který se nám naskytl, byl šokující. Proti nám šla skupina nahých žen. Po sedmi měsících u cirkusu vidět nahou ženskou byl přímo požitek. Ocitli jsme se na nudistické pláži.

Někdo prohlásil, že tam v šatech nemůžeme, což byla pravda, spíš výzva, abychom se také svlékli a vyzkoušeli si ten pocit říjnového návštěvníka pláže. Všude kolem byly košíky na sezení nebo na ležení. Nezvyk svlékat se bez kabinky nás nutil schovat se aspoň za košík. Všichni jsme se svlékli do naha až na krejčího, kterému se buď nechtělo nebo se styděl. Nakonec si dal říct a začal se svlékat, ale do košíku. Nějak se tam zamotal a vypadl jako cukrář ven. On to byl starší pán a tak nosil spodky. On také jako jediný nenastydl.

Po půlhodině pozorování moře a přítomných dam jsme zjistili, že naše těla asi nejsou tak odolná a začínají modrat. Výlet byl ukončen. Zážitek to byl náramný. Při večerním představení se ozývalo z míst, kde seděl orchestr kýchání a smrkání. Jen krejčí se usmíval. Jemu nebylo nic.

NÁVRAT

Sezona 1969 se pomalu chýlila ke konci. Naší poslední štací byla Fulda, město výroby pneumatik. Odpolední představení bylo naše poslední.

Kde se vzala, tu se vzala moje žena. To bylo překvapení. Vyměnili jsme si mezi sebou pár důležitých vět a jeli jsme si objednat hotel. Paní byla unavená po cestě a šla si lehnout. Já musel odehrát poslední kousek a pomalu se chystat na cestu. Po představení byl strašný fofr. Zapakovat buben a tympán, ten rozšroubovat a nastrkat do něj už nepotřebné věci jako deku, polštáře a tak. Na nádraží nám vozili věci starým kombíkem značky Opel, který nešel vzadu otevřít. Když jsem tam dorazil i já, sháněl jsem se po tympánu, který nebyl k nalezení. Vrátil jsem se do cirkusu, abych zjistil, jestli jej naložili. Ale na našem placu byla už jen poslední maringotka.

Vedle ní postával šéf Büra, jak se této maringotce říkalo. Pokuřoval svůj oblíbený doutník. Pokusil jsem se s ním navázat rozhovor kvůli tympánu, jestli se náhodou někdo neohlásil s nálezem. Byl dost nepřístupný. To víte, sezona skončila a s kapelou už neměl co do činění, tak se ani nenamáhal. Jen stroze přes doutník zasykl "alles ist vorbei." To jako že je všemu konec...

Nezbývalo nic jiného, než se vrátit na nádraží a tam pátrat po ztraceném nástroji. Náhodou jsem zašel do kanceláře a chtěl jsem se zeptat výpravčího, jestli o něčem neví. Ten mě poslal k nádražní policii. Když jsem vešel dovnitř, první jsem viděl na stole svůj tympán, celý mokrý. Když jsem vynesl dotaz, zda si mohu nástroj odnést, smáli se. V životě prý takový tympán neviděli. Nechtěl jsem jim přiznat, že je vyrobený v Německu, možná by se urazili. Stručně mi vysvětlili, že jej našli v místním potoku nedaleko nádraží. Patrně při transportu spadl a skutálel se do vody. Nic se mu nestalo, akorát obsah to odnesl. Byly to ty peřiny, prádlo, které se nevešlo do kufru.

Poslední noc strávená v Německu. Ráno jsme s mojí paní odjeli do Prahy. Na hranicích se mi podařilo pěkně zazmatkovat. Měl jsem přes zahrádku na autě přehozenou deku, aby

mi po cestě nic nevytadlo. Při pasové kontrole jsem si vyndal doklady a položil se na střechu auta. Místo pasové kontroly se ale dostavil jako první celník a chtěl vidět, co že to mám v té dece. Rozbalil jsem deku a její cípy pokryly celou střechu auta, tudíž i doklady, které jsme s celníky dost dlouho hledali. Málem bych nemohl jet domů, kdybych deku opět nesbalil a neobjevil doklady na střeše. Tím to ale neskončilo.

Když jsem projížděl jednu ze zatáček u Kladna, vystřelila svíčka z motoru. Byl to strašný rámus, jet na jednu svíčku, ale dojeli jsme. Unavení cestou jsme usnuli tvrdým spánkem a probudili jsme se do dalšího dne a dnů příštích.

A teď si trochu odpočinu a vypiju si kávu, abych vám vyprávěl o dalších příhodách ze života, který dokáže psát scénář i bez předlohy.

Pokračování příště

Spomienka na Miloslava Hlaváčka k nedožitým 65. narodeninám

Pred rokom, 17. februára 2016, sme sa v Banskej Bystrici navždy rozlúčili s výborným muzikantom a priateľom Miloslavom Hlaváčkom. V januári tohto roku by sa bol dožil len 65 rokov. Narodil sa 18.01.1952 v Táboře. Po ukončení základnej školy vyštudoval na VHS-VN v Roudnici nad Labem. Po maturite ho prevelili k Posádkovej hudbe Banská Bystrica, kde sa natrvalo usadil. V orchestri hral na fagote a podľa potreby aj na klarinete a saxofóne.. Postupne prešiel rozličnými pozíciami – účinkoval ako sólista, potom sa stal vedúcim inštruktorom a zástupcom veliteľa (kapelníka). Istý čas tu bol aj archivárom. Popri tom vypomáhal aj v orchestri banskobystrickej opery a bol aj členom Krajského symfonického orchestra. Jeho život je príkladom významu vojenských hudobníkov pre široké spektrum spoločensko-kultúrneho pôsobenia. V roku 2012 mu Hudobný fond udelil Cenu Jaroslava Pádívého za dlhodobé zanietené rozvíjanie dychovej hudby na Slovensku a celoživotnú skladateľskú, aranžérsku i notografickú prácu v jej prospech.

Už od školských čias sa venoval inštrumentácii skladieb pre rozličné obsadenie - malú dychovú hudbu, dychové trio, sláčikové kvarteto, brassband a symfonický orchester. Komponoval vlastné skladby pre malý a veľký dychový orchester. V roku 1995 sa začal venovať počítačovej notografii, ktorú vymenil za dovtedajšie rukopisné rozpisovanie nôt. Notografia sa popri účinkovaní v dychovej hudbe Selčianka a inštrumentácii stala jeho hlavnou náplňou po odchode do dôchodku v roku 1998. Pre kvalitu jeho práce, výborné znalosti inštrumentácie, ochotu a ústretovosť sa naňho obracali mnohí hudobníci, kapely a orchestre. V roku 1978 Jozef Neuschl a Ladislav Horňák (kapelník) založili malú dychovú kapelu pri vtedajšom Jednotnom roľníckom družstve v dedine Selce, čo jej dalo aj názov Selčianka. Umeleckým vedúcim a klarinetistom sa stal Milo Hlaváček. Od začiatku až do svojho vážneho ochorenia aranžoval všetky skladby a pre kapelu napísal množstvo vlastných kompozícií. Selčianka sa čoskoro stala obľúbenou a vyhľadávanou kapelou a takou je aj dodnes. Okrem koncertov v Banskej Bystrici a okolitých kúpeľných miestach viackrát koncertovala v Čechách, Maďarsku, Rakúsku, Taliansku a Francúzsku. Vystupovala v televízii a má do sto nahrávok v rozhlase a nahrála sedem albumov. Jej repertoár tvoria skladby Miloslava Hlaváčka, ďalších slovenských, moravských a českých autorov, ako aj úpravy ľudovej hudby prevažne stredného Slovenska. Získala mnoho zahraničných ocenení. Aj vďaka typickému soundu, ktorý vytváral Milo svojimi aranžmánmi.

Viem, že spoluhráči Milo Hlaváčka, ktorí s ním zdieľali každodenný vojenský život alebo kolegovia z operného orchestra či Selčianky, by mohli o ňom veľa hovoriť. Ja som sa s ním zoznámila na stretnutí spolupracovníkov banskobystrického rozhlasového štúdia niekedy v roku 1977 a odvtedy sme mali priateľský kolegiálny vzťah. Dovoľte mi teda aspoň pár osobných spomienok. V roku 2000 sme v rámci IV. medzinárodného sympózia o zborovom speve Cantus choralis slovaci v Banskej Bystrici chceli na Kantátovom koncerte uviesť aj neznámu kantátu banskobystrického rodáka Viliama

Figuša-Bystrého Slovenská pieseň z roku 1913. Milo Hlaváček zo skladateľovho rukopisu celú kompozíciu prepísal do počítača a dodal partitúru a party sólistom, miešanému zboru a orchestru (dirigoval Pavol Tužinský). Musím dodať, že za minimálny honorár. Jeden exemplár partitúry mi Milo odovzdal s tým, aby som ju mala k dispozícii pre prípad, že by sa niekto ujal jej tlačeneho vydania. So svojím povestným milým a srdečným úsmevom mi povedal, že to dáva k dispozícii zadarmo: „Veď som vlastenec.“ (Partitúru mám dodnes, hoci som oslovila viaceré inštitúcie, ale azda sa časom vydavateľ nájde). O niekoľko rokov neskôr, v roku 2009, som pripravovala hudbu k novej expozícii Stredoslovenského múzea a potrebovala som pre súčasné dychové nástroje aranžovať Banskobystrický pochod od majstra mestských trubačov Antona Júliusa Hiraya, ktorý skomponoval na počesť príchodu uhorského palatína do mesta 27. júla 1798 (pôvodné obsadenie Clarinetto Primo et Secundo, Cornu Primo et Secundo, Fagotto Primo et Secundo). Túto ojedinelú zachovanú svetskú pamiatku na trubačské remeslo Milo rád spracoval pre tri trúbky B, lesný roh in F, trombón a tubu, prepísal aj trubačské intrády z Banskej Štiavnice a ochotne asistoval pri nahrávke kolegom z vojenskej hudby – súboru Brass Band. A ešte jedna spomienka. Dva roky som koordinovala a zabezpečovala svetový kongres spoločnosti Internationale Gesellschaft zur Erforschung und Förderung der Blasmusik (IGEB, Graz) venovaný dychovej hudbe, ktorý sa mal konať v Banskej Bystrici v júli 1998. Na prípravné výbory chodili zástupcovia mnohých, aj celoštátnych inštitúcií, ktorí prisľúbili aj finančnú spoluúčasť. Za Vojenskú hudbu v Banskej Bystrici boli členmi výboru vtedajší kapelník pplk. Jozef Král a jeho zástupca Milo Hlaváček. Dva mesiace pred konferenciou mi postupne inštitúcie oznámili, že nemajú financie a nemôžem rátať s ich podporou. Bol to veľký problém. Podujatie bolo plánované na celý týždeň, otvárací a záverečný koncert bol v rézii vojenskej hudby, koncerty na námestí otváral intrádami a Banskobystrickým pochodom Brass Band, okrem toho boli ďalšie koncerty, výstava, exkurzie a samotná konferencia. Nahlásení boli účastníci zo 63 krajín sveta. Požičala som si dosť veľkú sumu, aby som vopred mohla zaplatiť ubytovanie, stravovanie a iné služby, ktoré bolo potrebné rezervovať a že som bola z toho dosť zničená, ani nemusím hovoriť. A práve vtedy mi morálne najviac pomohli Jozef Král a Milo Hlaváček, ktorí ma ubezpečili, že vojenská hudba aj Brass Band budú účinkovať na koncertoch zadarmo a všemožne mi pomôžu. Milo mi len pripomínal, že potom na recepcii by si prosil kaviár, lebo to ešte nikdy nejedol. Nakoniec všetko dobre dopadlo, pomohli sponzori aj ministerstvo kultúry a pre vojenskú hudbu sme mohli zo zvyšných financií usporiadať z vďačnosti na konci roka recepciu. Milo svoj kaviár dostal a bol z toho dojatý. Aj tieto spomienky, len niekoľko z mnohých, vypovedajú o jeho nezištnej povahe, srdečnosti, skromnosti a zanietení pre hudbu. A nedá mi nespomenúť, že aj pre rodinu. Pre svojich päť detí bol dlhé roky „tátou i mámou zároveň“, vchoval ich sám. Veľmi nám chýba. Ako človek, ako muzikant, ako kamarát. Česť jeho pamiatke!

Marianna Bárdiová

Václava Liška absolvent VHŠ v roce 1956 – 1959.

Vzpomínky muzikanta

výňatky z knihy Já nic, já muzikant

HUDBA – ZAČÁTKY

Říkalo se o mně – já tomu moc nevěřím – že jsem znal noty dřív, než písmo. I když... jak jsem získával první znalosti čtení v první třídě, na to vzpomínám velice dobře. Ve Slabikáři byly první věty, jako Máma má mísu, Vít má míč, Máme se rádi a podobně. Kdo a kdy mě naučil noty, na to si nevzpomínám. Pravdou ale je, že jsem si ještě jako neškolák vyškemral na tatínkovi housličky. Nejdříve mě učil on, při pobytu u nás dědeček, sám kontrabasista.

Dědeček Martin – to je kapitola sama o sobě. Jezdil k nám do Modřan na zimní období. Miloval jsem ho. Ve dne po obědě spal, v noci četl vše, co mu přišlo do ruky. Prohlašoval, že nepije alkohol. Po jeho odjezdu zpět domů maminka zjistila, že ve sklepě v truhle na domácí rybízová vína chybí pěkná řádka lahví a naopak za kredencí v kuchyni stála v řadě hezky

srovnaná sada jaksi vyprchaných neznámo kým vypitých produktů z naší zahrádky.

Dědeček Martin byl milovník hudby a velmi mě podporoval. Ještě v mém útlém věku koupil harmonium, to jsou takové malé varhany, kdy se musí šlapat na měchy, aby hrálo. Později mi výrazně přispěl ke koupi nového klarinetu.

Později mě rodiče přihlásili do hudební školy. Učil mě zajímavý člověk. Karel Vrba. Miloval spisovatele Karla Maye. Měl snad celé jeho kompletní dílo, kde se proháněl Vinnetou s Old Shatterhandem a dalšími hrdiny Divokého západu. Když jsem dobře zahrál etudy, půjčil mi nějakou knihu a já se snažil o to víc. Když jsem se při hraní spletl, zvolal: „huš, prase!“ Když jsem hrál výborně, zahrál mi na violoncello část koncertu od Dvořáka.

Měli jsme k sobě krásný vztah. Když už jsem byl pokročilejší, bral mě s sebou na schůze (byl komunista) do různých hospůdek, kde jsme vystupovali jako kulturní vložka. Já na housle, on na violoncello, měli jsme vše nacvičené. Koupil mi nějakou tu limonádu, lidé nám zatleskali, bylo to prima.

Nějak mi po těch úspěších stoupla sláva do hlavy. Jednou, když přišel pan učitel požádat o propustku na podobné účinkování, zeptal jsem se: „A co za to bude?“ Nějak mi už limonáda nestačila, ne že bych chtěl snad pivo, ale myslel jsem tajně, že by z toho mohla kápnout nějaká ta koruna. No, nepovedlo se. Dostal jsem vynadáno ze všech stran. Od učitele, že toho zase tolik neumím, abych si říkal o honorář, od rodičů, že bych si měl vážit toho, že můžu chodit hrát se svým učitelem, že je to pro mě velká čest a pod. Obě strany měly samozřejmě pravdu. Dost mě to vrátilo zpátky na zem.

Po mnoha a mnoha letech, kdy už jsem byl na vrcholu své umělecké kariéry, jsem Karla Vrba vyhledal a pozval na koncert Hudby hradní stráže na Pražský hrad. Bylo to někdy v červnu, v zahradě Na valech vše kvetlo, krásný výhled na celou Prahu. Nádhera! Chodilo tam mnoho lidí na procházku a zároveň si poslechnout dobrou muziku. O přestávce za mnou pan Vrba přišel a řekl: „Vašíku, (to už mi bylo kolem třiceti let) musím ti něco říct: učil jsem stovky žáků, ale ty jsi jediný, který dělá muziku profesionálně. Jsem na tebe hrdý. I když jsi jenom jediný, myslím, že i všem ostatním ta hudba něco dala“.

Už jsme se nikdy potom neviděli. Hledal jsem na modřanském hřbitově jeho hrob, abych tam položil kytičku, ale marně. Ale to není tak důležité. Důležité je, jak nosíme v srdci vzpomínky na lidi, které jsme měli rádi a kteří pro nás udělali spoustu dobrého a něco nám dali do života.

Na vyšším stupni hudební školy, dnes se tomu říká Základní umělecká škola mě převzal po učiteli Vrbovi Karel Pašek. Ten se více specializoval na výuku hry na trubku. Housle bral jaksi za nutné zlo. Přemlouval mně, abych převzal k houslím ještě trubku. Moc mě přemlouvat nemusel. Tehdy v rozhlasu často pouštěli populární hit. Jmenoval se Třešňové květy a bylo to sólo pro trubku. Kromě tohoto šlágru hrál na cizích stanicích orchestr Glenna Millera. To bylo něco! Orchestr, který hrál swing. Ten jsme tady u nás na východ od západních zemí teprve objevovali. Přece to tehdy byla imperialistická muzika! Tak to do nás hustili.

Rodiče se kupodivu nechali přemluvit a koupili mi úplně novou trubku. Stříbrnou! Bože jak to pouzdro vonělo novotou! Byl to sen. S obrovským nadšením jsem se pustil do studia. A šlo mi to! Brzy jsem „válel“ ty Třešňové květy, až nad tím všichni kroutili hlavou. Trubku jsem miloval. Myslel jsem, že ze mě bude nový Harry James, nebo Armstrong. Vše dopadlo jinak, ale o tom až později.

Učitel Pašek byl nesympatický, nabručený morous. Nikdy jsem ho neviděl usmát se, natož aby se zachechtal z plných plic. Takovým lidem nevěřím. Nejsou upřímní. Jako by si léčili svoje komplexy na úkor druhých.

Muzika, ta se u nás v rodině pěstovala. Po večerech jsme celá rodina zasedla k hudebním nástrojům a hráli si pro potěšení. Já a bratři Pepa se Svátou housle, tatínek na violoncello a dědeček na kontrabas (je záhadou, kde si jí vypůjčil). Bylo to krásné, určitě lepší, než dnes sledování pitomých seriálů v televizi. Ostatně- televize tehdy ještě nebyla. Jen malé rádio zn. Philips.

SWING

To malé rádio zn. Philips byl malý zázrak. Moji starší bratři měli na tom malém radiu nalepené uši a poslouchali tehdy zakázanou stanicí Ejefen Mjunik nebo Rejdio Laxmberk.

Tak jsme to slýchali. Bylo to AFN Mnichov a Radio Luxemburg. V těch stanicích hrál většinou orchestr Glenna Millera. Byl to orchestr, který hrál swing pro vojáky na západní frontě. V Americe byl tento styl nesmírně populární, pro posádky při osvobozování Evropy od fašistického režimu to byl přímo doping do dalších bojů. K nám, Evropanům, se tento styl hudby s příchutí černošského, rytmického stylu se dostal velice rychle „pod kůži“) Tak stejně jako moji dva starší bratři i já jsem měl to ucho nalepené na tom minirádiu. Ty melodie, ten rytmus jsou dodnes nepřekonané. Troufám si to tvrdit.

STROJNICKÁ PRŮMYSLOVKA

Po ukončení základní osmileté školy vznikla otázka, co se mnou bude dál. Já jsem toužil po studiu hudby. Tatínek dělal, co mohl. Podařilo se mu zařídit přípravné doučování ve hře na housle. Tak, abych mohl jít na přijímací zkoušky na konzervatoř. Ta hudební škola je dodnes na nám. Republiky. Ten učitel je už určitě na pravdě boží. Jen chtěl shrábnout nekřesťanské peníze za vyučování, ale vůbec si mě nevšímal. Naopak, velmi intenzivně se věnoval dámským návštěvám. Zatímco já se snažil o špičkový výkon při nějaké etudě, pan učitel se za mými zády velmi pečlivě věnoval průzkumům ústní dutiny té dámy a rukama zkoumal její tělesné křivky. To jsem si samozřejmě nenechal pro sebe a rodiče mě odhlásili z výuky toho chlípníka. Po velkém pátrání se tatínkovi podařilo umístit mě na Strojnickou průmyslovku. Při nástupu jsem jen zíral. Předměty mi vyrážely dech. Vysoké pece, technologie výroby oceli, ingoty, složení kovů, kolik uhlíku se do oceli přidává, martinská pec, to byly pojmy, o kterých jsem neměl ani tušení. Vydržel jsem to v té škole do vánočních prázdnin. Oznámil jsem rodičům, že už mě do té školy. Nikdo nedostane. Zůstal jsem doma.

Pokračování příště

19. MEZINÁRODNÍ FESTIVAL DECHOVÝCH HUDEB PRAHA 2017

Víkend 17. – 18. února patřil v Praze mezinárodnímu soutěžnímu festivalu dechových hudeb. Pořadatelem soutěže byla festivalová a organizační kancelář OR-FEA Praha. Odborným garantem NIPOS-ARTAMA Praha. Festival se konal za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Hlavního města Prahy.

Program pro zúčastněné orchestry byl velice bohatý. V pátek 17. 2. zahrály zahraniční orchestry v Chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí, v 17.00 hod. bylo slavnostní přijetí zástupců orchestrů radním Hlavního města Prahy na Staroměstské radnici a večer od 19.00 hod. zahrály orchestry z Německa a Lotyšska v Kongresovém sále hotelu Pyramida. Soutěž orchestrů zahájili v sobotu 18. února v Kongresovém sále hotelu Pyramida hosté z Lotyšska. Porota soutěže byla složena z mezinárodně uznávaných odborníků v oblasti dechové hudby. Předsedou byl Václav Blahunek – šéfdirigent Hudby Hradní stráže a Policie ČR, členy poroty pak Jaroslav Šíp – šéfdirigent Ústřední hudby AČR, a József Csikota z Maďarska – dirigent Universitního orchestru ze Szegedu a zástupce WASBE. Tajemníkem poroty byl hudební režisér Tomáš Stavěl. Součástí byl workshop poroty s dirigenty orchestrů. O závěr se postarala slavnostním koncertem Hudba Hradní stráže a Policie ČR za řízení plk. Václava Blahunka. V programu s názvem Melodie kultovních francouzských filmů se jako sólistka představila Gabriela Urbánková.

Letošního ročníku soutěže se zúčastnily tyto orchestry: Sigulda Youth Wind Orchestra Silversound – Lotyšsko, Orkiestra deta Gminy Wejherowo – Polsko, Tolnai Ifjusagi Fuvoszenekar – Maďarsko, Banda Musicale Adamo Cucchi – Itálie, Musikverein Stadtkapelle Leonberg e.V. – Německo, Musikverein Mühlhausen – Německo, Madona Wind Band – Lotyšsko, Symphonisches Blasorchester Leipzig – Německo, Dechový orchestr ZUŠ Lounských Praha 4 a Harmonie Šternberk z České republiky. Naše orchestry si zaslouží velikou pochvalu za skvělé výkony, které v soutěži předvedly. Celou soutěží provázela Veronika Strnadová.

Okénko poroty

Mezinárodní soutěže dechových orchestrů, která se konala 17. - 18. února 2017 v sále hotelu Pyramida, se zúčastnilo celkem devět dechových orchestrů. Úkolem tříčlenné poroty - ve složení Dr. József Csikota z Maďarska, Jaroslav Šíp a Václav Blahunek – bylo jednak ohodnotit orchestry dle zadaných regulí nového bodového systému soutěže /viz výsledky/, jednak písemně konstruktivně zkritizovat interpretační výkony orchestrů, jejich dirigentů či sólistů a dále porota vedla dirigentský seminář, ve kterém – za účasti všech zastoupených dirigentů – poukázala na hlavní okruhy problémů soutěžících orchestrů od limit intonačních,

zvukově balančních, akustických až po výrazové a některé technické detaily dirigentského gesta. Dle mého názoru se tradičně osvědčila metoda „méně bývá často více“, kdy orchestry nižších kategorií ovládali své jednodušší party lépe, než naše i zahraniční orchestry špičkové, které měly obtížné partitury často nedostudované. Při zkouškách jedenkrát týdně se ani nelze čemu divit. Porota ocenila stoupající úroveň zvláště domácích dechových orchestrů a také jejich dirigentů, ze jejichž náročnou práci jim upřímně poděkovala.
Dr. Václav Blahunek, foto: Barbora Sládková

VÝSLEDKOVÁ LISTINA

NIŽŠÍ TŘÍDA

stříbrné pásmo

Sigulda Youth Wind Orchestra Silversound, Lotyšsko 78,15

zlaté pásmo

Orkiestra deta Gminy Wejherowo, Polsko 86,15

zvláštní cena poroty za nejlepší dirigentský výkon: Tomasz Winczewski

zlaté pásmo s vyznamenáním - vítěz kategorie

Tolnai Ifjúsági Fúvószenekar, Maďarsko 92

zvláštní cena poroty za nejlepší provedení povinné skladby nižší třídy

STŘEDNÍ TŘÍDA

stříbrné pásmo

Musikverein Stadtkapelle Leonberg e.V., Německo 76,45

zlaté pásmo s vyznamenáním

DO ZUŠ Lounských Praha 4, Česká republika 90,45

zvláštní cena poroty za vynikající sólový výkon: Magdalena Jedličková – trombon

Musikverein Mühlhausen, Německo 91,95 – vítěz kategorie

zvláštní cena poroty za nejlepší provedení povinné skladby střední třídy

VYŠŠÍ TŘÍDA

zlaté pásmo s vyznamenáním

Madona Wind Band, Lotyšsko/Latvia 90,3

NEJVYŠŠÍ TŘÍDA

zlaté pásmo

Symphonisches Blasorchester Leipzig, Německo 89,45

zlaté pásmo s vyznamenáním

Harmonie Šternberk, Česká republika 92,65

zvláštní cena poroty za nejlepší provedení povinné skladby nejvyšší třídy

LAUREÁT FESTIVALU 2017

Harmonie Šternberk

Festivaly 2017

- 1.5. 10. ročník Dechovky na zámku – Choceň
- 6.5. 7. ročník festivalu Májová křídlovka – Trstěnice u Litomyšle
- 20.5. 7. ročník přehlídky DH Petrov – Plzeň
- 21.5. XXIX. Festival DO a pohybových skupin - Rožmitál pod Třemšínem
- 26. - 28.5. Jízda králů – Vlčnov

- 27.5. 13. ročník festivalu dechových hudeb - Polanského Přelouč
27.5. 7. Mezinárodní folklorní festival České středohoří
27.5. Vačkářův Zbiroh
27.5. 27. Festival Miroslava Kratochvíla – Moravské Budějovice
27.5. VIII. Setkání mládežnických dechových hudeb - Kaliště u Humpolce
28.5. XIII. Vtelenská dechparáda – zámek Stránov Jizerní Vtelno u Mladé Boleslavi
28.5. Kadaň – festival dechových a lidových hudeb
27. - 28.5. 53. Koletova Rtyně
2. - 4.6. Národopisné slavnosti Podluží v písni a tanci – Tvrdonice
3. - 5.6. Pfingstfest-Letnice (ČESKÝ SEN - Böhmischer Traum – Brand-Nagelberg)
3.6. 44. ročník Švihovské hudební léto – Švihov
2. - 3.6. Mezinárodní soutěž velkých dechových orchestrů Ostrava 2017
4.6. XIV. Kněževeská dechparáda – Kněževes u Rakovníka
9. - 11.6. 54. Kmochův Kolín
10.6. Golčův Jeníkov - 6. ročník festivalu dechových hudeb
10.6. Mezinárodní festival dechových hudeb Kobylnice
16.-17.6. MHF - Česká Kamenice, Děčín, Bad Schandau, Pirna
18.6. 20. Maňasovy Sehradice
18.6. 10. Tlumačovský dechovkový festival – Tlumačov u Domažlic
23. - 24.6. Festival Na plný dych - Moravské Lieskové (SK)
24.6. Svátek dechovky – Blovice
25.6. Vackovo Vysoké Veselí
25.6. Festival DH - Batelov
1.7. Pěčnov (PT) - festival DH
1.7. 39. Přehlídka DH - Všeň u Turnova
2.7. 13. ročník Setkání muzikantů – Rymice
2.7. Právě sušické hody – festival DH
2.7. 27. Mezinárodní festival DH – Lidečko
4.7. Lanžhot Metoděje Prajky – festival DH
5.7. Lubenská křídlovka – festival DH Lubná u Litomyšle
5.7. 8. ročník festivalu DH - Přepychy Karla Pšeničného
8.7. 14. Setkání DH - Bystřice u Libáně
8.7. Memoriál Otto Bauera – festival DH Havlíčkův Brod
8.7. Túfarankafest - Rakvice
9.7. 49. Mezinárodní festival dechových hudeb - Ratíškovice
15.7. Hudební festival Pod lípou – Jáma u Prachatic
15. - 16.7. 23. Kubešova Soběslav
16.7. Strážnické dostaveníčko – přehlídka DH
21. - 23.7. Selské slavnosti – Holašovice
22.7. 6. Dechovkový festival - Dlouhá Ves u Sušice
22.7. Přeštice – Dechparáda pod širým nebem
23.7. Setkání při dechové hudbě - Vlčnov
29.7. 10. ročník Vrzáňovy Kosice
29. - 30.7. Setkání dechových hudeb - Dřevohostice
5.8. Strašov u Přelouče – 2. přehlídka DH
5.8. 19. Drietomský festival DH – Drietoma (SK)
6.8. XXV. Bechyňský festival dechových hudeb – Bechyně
11. - 13.8. Chodské slavnosti – Domažlice
12.8. Festival DH – Lomnice nad Lužnicí
12. - 13.8. Karel Valdauf 2017 – festival DH Trhové Sviny
19.8. Němčice (PT) – festival DH
18. - 20.8. Setkání muzikantů v Bílých Karpatech – Valašské Klobouky
25. - 27.8. Festival dechových orchestrů Karlovy Vary

- 27.8. XVI. Festival DH Pod Javorinů – Strání
 27.8. 14. ročník festivalu Z oboch břehů Moravy – Holíč (SK)
 2.9. Homole (ČB) – festival dechovek
 2.9. 25. Slavnosti dechových hudeb – Svitavy
 2.9. 15. přehlídka dechových hudeb – Košťálov
 2.9. 47. Fadrhonsova Dobrovice
 8. - 9.9. 21. Fišerův Bydžov – festival DH Nový Bydžov
 9.9. Festival dechových hudeb - Jihlava
 9.9. Z jižních Čech a Moravy – festival DH Chýnov
 16.9. Festival DH - Nýřany
 22. - 24.9. Vejvodova Zbraslav
 27. - 29.9. Mezinárodní hudební festival dechových orchestrů – Mladá Boleslav
 12.11. Semilská přehlídka dechovek - Semily
 12.11. Svatomartinská křídlovka – Nové Strašecí

Zpracoval Václav Hlaváček

Z P R Á V A

o výroční kontrole hospodaření s finančními prostředky
 Klubu VK-VHŠ za období 1.1.2016 – 31.12.16

Kontrolu provedli: **revizor** – Ing.Pavel OLÍK a **ekonom** - Ing. Jiří JIRSA
 s těmito výsledky:

Počáteční stavy:

- pokladny	16 811,00 Kč
- banky 1 Fio K :	128 204,05 Kč
- banky 2 Fio BÚ :	1 273,54 Kč
- Celkem počáteční stavy	146 288,59Kč

Příjem :

- Členské příspěvky	25 600,00Kč
- Úrok	69,16 Kč
- Ostatní	120,00 Kč
- Celkem příjem	25 789,16 Kč

Vydání :

- Náklady zpravodaj	519,00 Kč
- Cestovné	878,00 Kč
- Obálky, telefon	872,00 Kč
- Provozní režie	200,00 Kč
- Internet	514,00 Kč
- Daň zúroků	13,06 Kč
- Poplatky bace	5,09 Kč
- VČS občerstvení	7 248,00 Kč

Celkem vydání **9 944,06Kč**
Celkem výsledek hospodaření **15 845,10 Kč**

Nové stavy k 31.12.2016:

pokladna	:	21 014,00 Kč
banka 1 FIO K	:	139 760,15 Kč
banka 2 FIO BÚ	:	1 362,54 Kč
celkem finance	:	162 136,69 Kč

Revize je zveřejněna v minimální formě pro úsporu místa.

ZPRÁVA

o průběžné kontrole hospodaření s finančními prostředky
Klubu VK-VHŠ za období 1.2017 – 3.2017

Kontrolu provedli: **revizor** – Ing.Pavel OLÍK a **ekonom** - Ing. Jiří JIRSA
s těmito výsledky:

Počáteční stavy:

- pokladny	21 014,00 Kč
- banky 1 Fio K :	139 760,15 Kč
- banky 2 Fio BÚ :	1 362,54 Kč
- Celkem počáteční stavy	162 136,69Kč

Příjem :

- Členské příspěvky	8 849,14Kč
- Úrok	319,01 Kč
- Celkem příjem	9168,15 Kč

Vydání :

- Poplatky bance	2,47 Kč
- VČS občerstvení	1,12 Kč
- Celkem vydání	3,59Kč

Převody:

- Převod P1 - FIO K	11 900,00 Kč
- Vyúčtování převodu P1 – FIO K	-11 900,00 Kč

Celkem výsledek hospodaření **9 164,56 Kč**

Nové stavy k 31.3.2017:

pokladna	:	9 114,00 Kč
banka 1 FIO K :		159 975,57 Kč
banka 2 FIO BÚ :		2 211,68 Kč
celkem finance:		171 301,25 Kč

Revize je zveřejněna v minimální formě pro úsporu místa.

Naši jubilanti v období květen – srpen 2017

95	Procházka Jaroslav dr.	15.7.1922	85	Tkadlec František	28.8.1932	70	Šilhár Viliam	12.6.1947
93	Hambálek Vladislav	14.6.1924	80	Hora Jiří	6.5.1937		Čeki František	23.7.1947
	Malypetr Josef	21.7.1924		Vokrouhlík Zdeněk	9.5.1937		Vondráček Josef	25.7.1947
92	Kočárek Josef	2.8.1925		Hudeček Antonín	23.5.1937		Hönig Zdeněk	26.8.1947
90	Červenka Václav	20.7.1927		Adamec Zdeněk	13.7.1937	65	Procházka Otakar	12.5.1952
85	Šimůnek Zdeněk	21.5.1932		Frydrych Jiří	5.8.1937		Janda Josef MGR	4.7.1952
	Jansa Jindřich Ing.	30.5.1932	75	Sobotka Karel	1.5.1942	60	Říha Miloslav	10.5.1957
	Lexa Václav	6.6.1932		Pfajfr Jiří	9.6.1942		Kluda Vítězslav	20.6.1957
	Mikeš Vladimír	16.7.1932		Brandl-Chlápek Jiří PaeDr.Mgr.	10.7.1942		Fait Luboš	12.7.1957
	Homan Jan	9.8.1932		Šimáček František	16.7.1942		Turek Václav	24.7.1957
	Drahoš Vladimír	11.8.1932		Gregor Zdeněk	11.8.1942		Hlaváček Václav	25.8.1957
	Kysela František	17.8.1932	70	Šobr Zdeněk	27.5.1947			

Omlouvám se Zdeňkovi Zamrazilovi, kterému jsem v minulém čísle přidal 5 let života. Přeji mu, aby toho věku lehce dosáhl.

Opustili naše řady, čest jejich památce:

Hlinka Karel	7.5.1932	+ 8.2.2017	85 let
--------------	----------	------------	--------

KONTAKTY:**Předseda:**

Miroslav Průžek, Babákova 2153/8, 148 00 Praha 4 - Chodov
mobil: 724 146 800
mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

Ekonom a redakce Zpravodaje:

Ing.Jiří Jirsa, Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10
mobil: 777666096
mail: jjirsa@seznam.cz

Jednatel:

Pavel Tion
Mobil: 606 944 906
Mail: paveltion@seznam.cz

web stránka KAVK:

<http://www.kavk.cz>
facebook: <https://www.facebook.com/KAVK.CZ>
mail klubu: predseda@kavk.cz

Účty u FIO banky:

číslo BÚ:	2800198771/2010	-běžný (B)	IBAN: CZ4520100000002800198771
číslo FK:	2400198772/2010	-spořicí (S)	IBAN: CZ3620100000002400198772

ZPRAVODAJ č.119 vydala rada klubu – květen 2017.